

C - zondag 3 - 23/24 januari 2025

Nehemia 8,2-4a.5-6.8-10; 1 Kor 12,12-30; Luc 1,1-4; 4,14-21

Wanneer wij in deze kerk een kindje dopen, zijn er in het doopritueel bepaalde handelingen die altijd uitgelegd moeten worden. Met name de zalvingen met olie van de doopleerlingen, vóór de eigenlijke doop, en de zalving met chrisma, onmiddellijk na de doop. Dit zijn symbolen die voor mensen uit onze cultuur, en in onze noord-west-europese landen, niet meer zo natuurlijk zijn. Olijfolie gebruiken wij nog wel, maar alleen in de keuken, of als sportmassage. Bij de zalving met chrisma vertellen we dan dat het woord "chrisma" gewoon "zalf" betekent, dat het van dezelfde woordstam komt als de naam Christus, die "Gezalfde" betekent, oftewel "Messias", en dat wij, zoals Jezus Christus werd gezalfd tot Priester, Koning en Profeet, wij de kleine dopeling ook mogen zalven tot een kleine koning, een kleine priester, een kleine profeet, door de doop één geworden met Christus, en wij wensen de kleine dopeling dan toe te worden zoals Christus, één met Jezus Christus.

De afgelopen weken hebben we in de zondagslezingen telkens weer, maar op verschillende manieren, gehoord hoe Jezus zich heeft geopenbaard als de Messias:

- bij Zijn geboorte in Bethlehem, waar Hij als mens verschenen is;
- bij het bezoek van de Wijzen uit het Oosten, waar Hij het licht is dat de weg wijst;
- bij de doop in de Jordaan, waar de hemel openscheurt, de Vader Zijn Zoon met gezag bekleedt en de Heilige Geest over Hem neerdaalt;
- bij de Bruiloft van Cana waar Hij Zijn eerste teken verricht;
- en vandaag in de synagoge van de woonplaats van Zijn ouders, openbaart Hij Zich als de Messias, wanneer Hij het boek opent, er uit voorleest, en het weer sluit.

De toehoorders hebben zeker even moeten slikken, toen Jezus dit zei. Zij wisten immers heel goed dat met deze tekst van de profeet Jesaja, de Messias bedoeld was. Vandaag openbaart Jezus Zichzelf, met beeldspraak uit de profeet Jesaja, als de langverwachte Messias. Als de Gezalfde, gezalfd met de trinitaire zalving uit het Oude Testament, waar de Koning werd gezalfd, de profeet werd gezalfd, en de priester werd gezalfd. De drieledige zalving van de Messias gaat dan ook over op de Kerk, met haar heiligende taak als priester, haar herderlijke taak als koning, en haar diaconale activerende taak als profeet. De drievoudige roeping die door de Doop ook de zalving wordt van iedere kleine dopeling, die in deze kerk het Sacrament van het Doopsel ontvangt.

Bij een doop leggen wij ook altijd de nadruk op het toebehoren aan de Kerk. Door de doop wordt de dopeling lid van de Kerk. Daarom ook zij wij allemaal één, samen kerk, in het Sacrament van de Doop, die ons allen één maakt met Christus in zijn drievoudige zalving tot koning, priester en profeet. Het is goed vandaag even hierbij stil te blijven staan, in dit jaar 2004 dat door onze bisschop van Roermond, mgr. Wiertz, is uitgeroepen tot het Jaar van de Doop, en deze zondag 25 januari die de afsluiting vormt van de Internationale Bidweg voor de Eenheid der christelijke kerken. Eén ding is zeker, één Sacrament verbindt ons allemaal, van welk kerkgenootschap wij ook zijn: de Doop, waardoor wij delen in het priesterschap, het koningschap en het profeetschap van de Messias. "Broeders in de doop zijn wij", aldus paus Johannes Paulus II; "gedoopt in de éne Geest", zegt Paulus vandaag in de tweede lezing.

Er is nog iets dat ons verbindt met alle andere christen gelovigen: namelijk Gods Woord. Gods Woord, zoals dat door Ezra en Nehemia gelezen wordt, wanneer het volk van Israël na de Babylonische Ballingschap weer terugkomt in het Heilig Land en in de Heilige Stad

Jeruzalem. Het lezen begint 's morgens vroeg bij het opgaan van de zon tot de middag, aan één stuk door. Heftige emoties zijn er: de tranen komen de mensen in de ogen. En in de lezing van Gods Woord herontdekt het volk Israël de eenheid. Ook het Woord Gods, de Bijbel, verbindt ons met alle christenen, van welke denominatie dan ook, over heel de wereld. Aan ons nu om, door het lezen van de Schrift, te werken aan die eenheid. En het Jaar van de Bijbel, door onze bisschop vorig jaar, 2003, uitgeroepen, heeft ons geleerd dat wij op dit punt nog een grote achterstand moeten inhalen op onze reformatorische medebroeders. Want voor de gemiddelde katholieke is de Bijbel nog steeds niet "dagelijkse kost". En zou het wél moeten zijn.

Bidden wij tot de Vader van Jezus Christus,
de Heer,
die Zijn Zoon heeft verheven tot Priester, Koning en Profeet,

Bidden wij, bij het einde van de Gebedsweek voor de Eenheid van de Kerken, voor een dieper gevoel van saamhorigheid, voor meer samenwerking, voor een beter besef dat er uiteindelijk tussen ons allen, gedoopten in Christus, méér verbinding dan scheiding is,
- laten wij bidden,

Bidden wij voor allen die zich voorbereiden op het Sacrament van het Doopsel, hun ouders, hun peters en meters, hun familieleden en allen die hen ondersteunen, dat de Doop voor hen een begin mag zijn van een waarachtig leven met Christus de Heer,
- laten wij bidden,

Bidden wij voor onszelf, dat de Heilige Schrift een ruimere plaats mag innemen in ons leven, dat wij ons méér door Haar mogen laten gezeggen,
- laten wij bidden,

[intenties]

Heer,
Gij hebt Uw Zoon begeleid met de kracht van de Geest,
verleen ons,
die in Hem gedoopt zijn,
dezelfde kracht in Uw Geest.
Door diezelfde Christus, onze Heer.
Amen.

C - zondag 3 - 23/24 januari 2010
Nehemia 8,2-4a.5-6.8-10; 1 Kor 12,12-30; Luc 1,1-4; 4,14-21

De zondag van de lectoren

Er wordt een tekst voorgelezen, en de ogen van allen zijn gespannen op de voorlezer gericht. Er wordt voorgelezen. Dan is het opeens stil. Dan is opeens aller aandacht op de voorlezer gericht.

Aan kinderen wordt voorgelezen. Onze ouders lazen ons verhaaltjes voor, vóór het slapen gaan. En wij lagen aandachtig te luisteren, met de knuffel bij de hand. Mijn eigen vader las niet voor uit een boek, hij verzong de verhalen zelf, zomaar, wat hem inviel. En hij hield altijd de spanning er in, want de volgende dag verzong hij weer iets nieuws en ging het feuilleton verder.

Psychologen en pedagogen beweren zelfs dat het voor de kinderen van levensbelang is dat ouders voorlezen. Het structureert de kinderen, het wekt hun beeldend vermogen op, en het geeft hen gevoel voor symboliek.

De broeders van de Beyart indertijd hebben dat zeer goed begrepen, met hun serie 'Wipneus en Pim', verhalen om voor te lezen.

In de tijd dat er geen televisie, geen internet, geen bioscopen, geen dvd's waren, waren er alleen maar verhalen. Er werd verteld. En er werd geluisterd, aandachtig geluisterd naar verhalen.

Boeken waren er ook nauwelijks. Ze waren duur, uiterst kostbaar, want met de hand geschreven, op duur perkament (papier bestond nog niet), en bovendien kon niet iedereen lezen. De meeste mensen waren dus aangewezen op het voorlezen door anderen. De verhalen nam men niet tot zich via het schrift, ze kwamen niet in beeld zoals via internet en televisie, de verhalen kwamen door het luisteren. En daarbij heeft de voorlezer de belangrijkste rol.

De voorlezer! Dat is dus de sleutelfiguur, maar ook degene die de zwaarste verantwoordelijkheid draagt. Een tekst kan men zodanig voorlezen dat niemand er iets van begrijpt, een slechte voorlezer kan een tekst totaal kapot maken, maar een goede voorlezer kan een tekst zodanig brengen dat de inhoud bij de toehoorders aankomt, dat een tekst mensen raakt.

En geraakt zijn de mensen die onder Ezra en Nehemia terugkeren uit de ballingschap, en de muren en de tempel van Jeruzalem weer opbouwen. En weer de Schrift gaan lezen. Er wordt voorgelezen. En geluisterd. Het hele plein zit vol, men luistert, men is aandachtig, men is geraakt, zelfs tot tranen bewogen, er wordt geluisterd naar de voorlezer die de Torah voorleest, de Wet Gods.

In de Joodse Hebreeuwse Bijbeltekst staan onder en boven de letters kleine tekenjes, die aan de voorlezer (maar de voorlezer is dan eerder een voorzanger) aangeven hoe de tekst gedeclameerd, feitelijk gezongen moet worden. Want lezen doe je niet stil voor jezelf, maar hardop. Het Hebreeuws heeft ook geen woord voor 'lezen', er staat iedere keer 'kara', dat betekent roepen, schreeuwen, verkondigen. Zoals ons, diakens, wordt geleerd: "het evangelie moet je niet voorlezen, maar je moet het verkondigen". Het moet hoorbaar zijn, overkomen, klinken.

Want pas wanneer de tekst bij de mensen aankomt, kan hij ook gaan werken. De tekst wordt dan: Woord, zoals Jezus, wanneer hij mag optreden als voorlezer van de profeet Jesaja, niet alleen de oude Bijbelrol opent en de tekst verkondigt, maar de tekst ook laat worden tot Woord. Wat verkondigd wordt, geschiedt ook. Het woord met een kleine letter wordt tot Woord met een hoofdletter. Het gelezen woord stelt present, verwezenlijkt de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus, zoals Jezus, wanneer Hij in de synagoge het woord van de profeet verkondigt, dit woord ook realiseert, en zich daarmee kan proclameren tot de Messias, de 'Masjiach', de Gezalfde van de Heer, Hij die komt in de Naam des Heren. Zoals Jezus vandaag zelf zegt: "Het woord dat u gehoord hebt, is nú in vervulling gegaan". Doordat het woord tot *realis presentia*, tot werkelijke tegenwoordigheid wordt, stelt de tekst van de Schrift de Heer Jezus ook present te midden van ons: "waar twee of drie in Mijn Naam samen zijn, daar ben ik in hun midden".

Het is vandaag dus de grote dag voor al onze lectoren, de zondag van de lectoren. Zij die uitverkoren, geroepen zijn om in de kerk de heilige teksten te verkondigen. Onze kerk houdt de lectoren, de voorlezers in hoge eer. Zij kent nog steeds het ambt van lector, een uitverkiezing die zo belangrijk is dat het, in de opgang naar de diaken- of de priesterwijding, een speciale aanstelling is door de bisschop.

Al bijna tien jaar, sinds 2001, werden de lectoren van onze kerk getraind door mevr. Doortje Mesker, pas overleden en vanuit deze kerk naar haar laatste rustplaats gebracht. Doortje was oud-docente tekstexpressie aan de Toneelacademie van Maastricht, en als parochiane had zij aangeboden onze lectoren te trainen. Het was bij haar niet alleen een stukje technische tekstexpressie, maar ook en vooral een reflectie op de lezingen van de zondagen, want, dat was haar uitdrukkelijk uitgesproken opvatting, om een tekst goed voor te lezen, moet je een tekst door en door mediteren en moet je er volledig in opgaan. Wij herdenken Doortje zondag tijdens de mis van half 12.

Het was ook de vraag van de diaken Filippus, die, naar het verhaal in het boek van de Handelingen van de Apostelen, de Ethiopiër die terugkomt van de Tempel van Jeruzalem hardop uit het boek van de profeet Jesaja hoort lezen, en hem vraagt: "Begrijp je wat je leest?" (Handelingen 8,30). De goede voorlezer is de voorlezer die zich de tekst eigen maakt.

Het is deze week ook de Bidweek voor de Eenheid van de Kerken. Iedereen weet hoezeer wij, als katholieken, de laatste eeuwen het lezen van de Heilige Schrift hebben verwaarloosd, en hoezeer de kerken uit de Reformatie ons daartoe, die eeuwen door, het goede voorbeeld hebben gegeven. In alle nederigheid mogen wij nu hún goede voorbeeld gaan volgen. Moge de Heilige Schrift ook voor ons weer een levensboek worden, een levensbron, een boek om in te lezen, een boek om naar te luisteren.

Toen de H. Augustinus in een moeilijke innerlijke strijd, bezig was zijn laatste twijfels te overwinnen op de weg naar zijn uiteindelijke bekering, zat hij in een tuin, en klonk er plotseling een stem die riep: "*Tolle, lege. Tolle, lege*": 'neem en lees, neem en lees'. Hij sloeg de Bijbel open, hij las één vers uit de Schrift dat hem persoonlijk raakte, en hij was bekeerd. Augustinus heeft de Bijbel zijn leven lang nooit meer dicht gedaan.

C - zondag 3 - 24 januari 2010

Nehemia 8,2-4a.5-6.8-10; 1 Kor 12,12-30; Luc 1,1-4; 4,14-21

Superkorte preek

"Dit Schriftwoord dat u zojuist gehoord hebt, is vandaag in vervulling gegaan". Dat is nog eens een korte preek! Zo'n korte preek hebt u hier in deze kerk nog nooit gehoord! De allerkortste preek ooit. Goed voor het Guinness Book of Records.

En het is nog waar ook. Want de evangelist Lucas, die wij dit jaar lezen, schrijft uitdrukkelijk, we hebben het zojuist gelezen, dat hij alles over het leven van Jezus nauwkeurig heeft onderzocht, en een ordelijk verslag heeft geschreven.

En het is ook niet voor niets dat Lucas véél uitvoeriger het Schriftwoord uit de profeet Jesaja citeert dat Jezus in de synagoge voorlas, dan de homilie, de preek van Jezus zelf over het Bijbelgedeelte uit Jesaja. Want de lezing uit de Heilige Schrift was veel langer dan de preek.

Jezus weet dat je in weinig woorden toch veel kan zeggen. Jezus zelf heeft het ons geleerd. Zelf kan hij urenlang, hele nachten, op een berg, in gebed blijven tot Zijn Vader, zelfs tot Zijn leerlingen ongerust worden en Hem gaan zoeken. Maar wanneer Zijn leerlingen Hem een gebed vragen, dan leert Hij hun het Onze Vader, twee maal drie zinnestjes, korter kan het niet, maar alles staat er in. Inclusief de Drieëenheid.

De superkorte preek van Jezus vandaag is ook zo. Een korte preek, maar één zin, maar alles staat er in. Deze preek van Jezus kan ons als voorbeeld dienen.

Het gaat bij Jezus allereerst over de Heilige Schrift. Jezus leest de Bijbel. De Schrift is primair, die komt eerst. De Schrift moeten wij tot ons laten komen, lezen, horen, overwegen. Nemen wij maar een voorbeeld aan het Joodse volk, dat een hele dag luisterde naar de schriftlezingen uit de Torah, het Wetboek. Het moet zo iets geweest zijn als de Bijbelmarathon die wij hier in deze kerk in de zomer gehouden hebben. En de toehoorders zijn blij. Er rollen tranen van vreugde. Ja, tranen van vreugde. Morgen eindigt de Bidweek voor de Eenheid van de Christenen. Als christenen kunnen wij nog heel wat van elkaar leren. Van de protestanten in Nederland kunnen wij bijvoorbeeld het doorlopend lezen van de Bijbel leren. De ouderen onder ons komen nog allemaal uit een cultuur waar gold dat protestanten de Bijbel lasen, en wij dus niet. Het Tweede Vaticaans Concilie heeft ons vurig aangespoord om de Bijbel zonder ophouden te lezen, te laten horen en te overwegen. Ook Jezus leest eerst de Schrift - en pas dan kan hij er iets over zeggen.

Het Schriftwoord moet bij de toehoorders ook toegelaten worden. Men moet het gehoord hebben, in zich opgenomen hebben. Het Schriftwoord *"dat u zojuist gehoord hebt"*, zo staat in onze vertalingen. In de originele Griekse brontekst staat letterlijk: *"in uw oren"*. Eigenlijk een veel mooiere uitdrukking. Zoals wij zeggen: *"het zit tussen de oren"*. Het zit hier binnen, in uw hoofd, het is iets van uzelf geworden.

En dan natuurlijk: *"het is vandaag in vervulling gegaan"*. Ja, vandaag. De Bijbel is geen geschiedenisboek, de Bijbel is geen receptenboek, geen boek over cultuurgeschiedenis, het is een boek dat spreekt over het hier en nu. *"Vandaag"*, zegt Jezus uitdrukkelijk, *"vandaag is dit Schriftwoord tot vervulling gekomen"*. Dat zei Hij 2.000 jaar geleden, maar wij zeggen het nu nog. Gods Woord spreekt ook vandaag. Aan ons om te begrijpen dat de Bijbel spreekt over

ons, hier en nu.

Wij proberen hier in deze kerk niets anders. Ook wij proberen, iedere zondag, te laten zien hoe actueel de woorden uit de Heilige Schrift zijn, hoe teksten van 2.000, 3.000 jaar geleden, spreken over het hier en nu. Hoe wij de woorden van Jezus werkelijkheid zien worden in onze samenleving, in onze wereld.

En er staat: *"het is tot vervulling gekomen"*, met andere woorden, het is verwezenlijkt, gerealiseerd, concreet gemaakt. Het Bijbelwoord is werkzaam. Het bepaalt ons leven, wij worden er andere mensen van. Wat doet de Heilige Schrift met mij? Aan ons om de Heilige Schrift tot vervulling te laten komen, concreet te maken.

"Dit Schriftwoord dat u zojuist gehoord hebt, is vandaag in vervulling gegaan". Dit woord van Jezus, het is kort en krachtig, maar alles staat erin.

Régis DE LA HAYE, diaken

Bidden wij tot de Vader van Jezus Christus,
de Heer,
die ons Zijn Zoon heeft gegeven als Messias,
die voor ons de Heilige Schrift opent,

Bidden wij,
bij het einde van de Gebedsweek voor de Eenheid van de Kerken,
voor een dieper gevoel van saamhorigheid,
dat wij naar elkaar toe mogen groeien,
voor een beter besef dat er uiteindelijk tussen ons allen, gedoopten in Christus,
méér verbinding dan scheiding is,
- laten wij bidden,

Bidden wij voor onszelf,
dat de Heilige Schrift een ruimere plaats mag innemen in ons leven,
dat wij ons steeds méér door Haar mogen laten inspireren,
- laten wij bidden,

Bidden wij voor onze nieuwe pastoor, Jan Vries,
die vanmiddag geïnstalleerd zal worden,
en voor kapelaan Miguel,
dat zij kracht en inspiratie mogen ontvangen,
en goede herders voor onze parochie mogen zijn,
- laten wij bidden,

[intenties]

Heer,
Gij hebt Uw Zoon begeleid met de kracht van de Geest,
verleen ons die in Hem gedoopt zijn,
dezelfde kracht in Uw Geest.
Door diezelfde Christus, onze Heer.
Amen.

C - zondag 3 - 25/26 januari 2025
Nehemia 8,2-4a.5-6.8-10; 1 Kor 12,12-30; Luc 1,1-4; 4,14-21

Kapotte enkel

Zoals u wellicht weet, heb ik twee maanden geleden een klein ongeluk gehad met de fiets. Een botbreuk, open wonden aan de enkel en een infectie hebben mij vier dagen ziekenhuis gekost en daarna acht weken thuiszorg, met natuurlijk huisarrest. Mijn rechter enkel is maar een klein onderdeel van mijn lichaam, maar heeft er door dat ongeluk toch voor gezorgd dat ik volledig uitgeschakeld was.

U begrijpt dat ik nu heel goed snap wat Paulus bedoelt in zijn Brief aan de Korinthiërs, wanneer hij spreekt over het menselijk lichaam dat met zijn vele ledematen, toch één lichaam vormt. Het hoofd kan niet zeggen tot de voeten: ik heb je niet nodig. Ik heb wel degelijk ervaren dat ik mijn voeten nodig had. En ik kan Paulus alleen maar gelijk geven wanneer hij zegt: "juist die delen van het lichaam die het zwakst schijnen te zijn, zijn onmisbaar". Ik had nooit gedacht dat mijn rechter enkel zo belangrijk voor mij was. Ja zelfs onmisbaar.

Wat Paulus met zijn vergelijkingen bedoelt, is duidelijk. We hoorden het in de tweede lezing, uit Brief aan de Korinthiërs. Hij vergelijkt de Kerk als een lichaam: "wij allemaal vormen één lichaam" ... "maar een lichaam bestaat uit vele leden" ... "als Kerk zijn wij het lichaam van Christus", en dat grote lichaam van de Kerk heeft alle ledematen nodig. Allen hebben wij gaven. De een is goed in het ene, de andere heeft andere talenten, maar allemaal stellen wij onze gaven, onze talenten ten dienste van de Kerk.

Acht weken huisarrest en uitgeschakeld te zijn, is natuurlijk vervelend. Maar ik moet wel zeggen, met het bekende spreekwoord, dat ieder nadeel zijn voordeel heeft. En het voordeel is natuurlijk, wanneer je alleen maar kunt liggen of kunt zitten en bijna niet kunt lopen, dat je wél rustig kunt lezen. Ik heb in die weken dus wat achterstand kunnen inhalen, een paar boeken en een paar artikelen, en ik heb rustig kunnen doorwerken aan enkele publicaties.

Ik begrijp dus heel goed de vreugde van het volk Israël, toen de profeet Ezra voorlas uit het Boek van de Wet, de Torah. Ezra las de hele dag voor, hij legde het ook uit en verklaarde de betekenis. Het voorlezen uit de Heilige Schrift was een nieuwe ervaring voor het volk van Israël dat na de Babylonische Ballingschap weer terugkwam in het Heilig Land en in de Heilige Stad Jeruzalem. En ook Jezus, in de synagoge van Nazareth, leest voor uit de Heilige Schrift, vandaag uit de profeet Jesaja. Eigenlijk zou het lezen in de Heilige Schrift voor ons iedere dag een nieuwe ervaring moeten zijn.

Vandaag / gisteren is ook de laatste van de Bidweek voor de Eenheid van de Kerken. We proberen, als christen-gelovigen toenadering tot elkaar te zoeken. Als christenen kunnen wij heel wat van elkaar leren. Van de protestanten in Nederland kunnen wij bijvoorbeeld leren het veelvuldig lezen van de Bijbel. Iedereen weet hoezeer wij, als katholieken, de laatste eeuwen, het lezen van de Heilige Schrift hebben verwaarloosd, en hoezeer de kerken uit de Reformatie ons daartoe, die eeuwen door, het goede voorbeeld hebben gegeven. In alle nederigheid mogen wij nu hún goede voorbeeld gaan volgen. Moge de Heilige Schrift ook voor ons weer het levensboek worden, de levensbron, het boek om in te lezen, een boek om naar te luisteren. Het Tweede Vaticaans Concilie heeft ons, toen al, vurig aangespoord om de Bijbel zonder ophouden te lezen, te laten horen en te overwegen. Mag dat onze opdracht zijn, ook vandaag. Dat ook wij trouwe lezers van de Heilige Schrift mogen worden.

Dat is ook wat paus Franciscus ons vraagt. Hij heeft deze zondag namelijk uitgeroepen tot "Zondag van het Woord van God", met andere woorden de Heilige Schrift. Wij gaan het ook doen. In de komende Vastentijd zullen wij daarom in onze parochie enkele bijeenkomsten houden over het lezen van de Bijbel. En daarmee doen wat Jezus ons vandaag vraagt.

Diaken Régis

Vandaag / Gisteren eindigde de Week van Gebed voor de Eenheid van de christenen. Die week is bedoeld om te kijken hoe wij als kerken toenadering kunnen bewerken, en kijken wat wij van elkaar kunnen leren. Wat wij van protestanten kunnen leren is: regelmatig en wat vaker lezen in de Bijbel, de Heilige Schrift. De profeet Ezra zal het ons vandaag laten zien, en ook Jezus leest de Schrift en geeft ons de uitleg. Veel lezen uit de Heilige Schrift, dat is de opdracht die wij vandaag meekrijgen. Daarom heeft paus Franciscus deze zondag ook uitgeroepen tot de "Zondag van het Woord van God". Aansporing voor ons om de Heilige Schrift wat vaker te lezen.

*****

In het bewustzijn, dat ook wij geroepen zijn om aan armen de Blijde Boodschap te verkondigen, durven we, in onze onmacht, te bidden tot de Vader

1. voor hen die ons Gods Woord voorlezen en verkondigen:
dat zij zelf erdoor geraakt worden
en het met bezieling doorgeven en voorleven.
Dat hun verkondiging moge bijdragen aan vrijheid en vrede van velen.
Laat ons bidden.....
2. voor ouders en opvoeders,
dat zij niet ophouden kinderen en jongeren
voor te lezen en vertrouwd te maken met de bijbel, het Woord van God;
dat ze ook zelf er naar leven
en hen leren, blij te zijn met de vreugde van een ander.
Laat ons bidden....
3. voor onze gemeenschap, voor onszelf,
ook gezalft, geroepen en gezonden om Gods woord te doen;
dat de Heilige Geest ons sterken mag, om het Evangelie om te zetten in
daden;
dat we mensen worden met een nieuw hart en een nieuwe geest.
Laat ons bidden.....
4. voor de zieken bidden wij, om kracht naar kruis,
om mensen die naast hen kunnen staan met liefde en vertrouwen;
dat zij ook God naast zich mogen weten in het gebed.
Laat ons bidden...
5. Ook voor onze lieve doden bidden wij, en die we gedenken (misintenties...);
en degenen die de afgelopen dagen zijn overleden.....
dat zij nu thuis mogen zijn bij de levende God.
Laat ons bidden...

God, wie tot U roept, zal het nooit aan Uw hulp ontbreken. Dat hebt U ons beloofd en vaak ook reeds bewezen. Bewaar ons in Uw trouw en schenk ons Uw zegen, door Christus onze Heer. Amen.